

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 443/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. G., K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. A., s. r. o., T., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. D. A., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 9/2011 z 28. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2011 doručená sťažnosť Ľ. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 9/2011 z 28. septembra 2011 a takto

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 9/2011 z 28. septembra 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že Daňový úrad Nové Mesto nad Váhom dodatočným platobným výmerom č. 643/230/39786/09/Skov zo 7. októbra 2009 vyrubil sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2006 vo výške 3 419,57 €. Proti tomuto platobnému výmeru podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 1/226/17083-36746/2010/990565-r z 24. mája 2010 tak, že potvrdilo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva žalobu na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“), ktorou sa domáhal preskúmania jeho zákonnosti. Krajský súd rozsudkom č. k. 13S/28/2010-39 zo 14. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie na najvyššom súde, ktorý sťažnosťou napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo porušené jeho právo vlastníť majetok garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keďže neoprávneným vyrubení daňovej povinnosti došlo k zásahu do práva sťažovateľa vlastníť majetok a to tak, že v dôsledku takejto daňovej povinnosti došlo k ukráteniu majetku sťažovateľa a tiež bolo porušené právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods.1 ,2 a čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“*

4. Argumentačne sťažovateľ odôvodnil svoju sťažnosť takto: *„Správca dane tvrdil, že sťažovateľ bol telefonicky upovedomený o termíne ústneho pojednávania so svedkom O. S. Toto tvrdenie nie je pravdivé. O tomto ústnom pojednávaní neupovedomil správca dane sťažovateľa ani písomne ani telefonicky a ani žiadnym iným spôsobom. Práve sťažovateľ dal správcovi dane podnet na predvolanie tohto svedka, aby potvrdil existenciu obchodnej dohody medzi sťažovateľom a jeho dodávateľom R. a nenechal by si ujsť príležitosť byť prítomný pri svedeckej výpovede tohto svedka a možnosť klásť mu otázky. Pravdivosť tohto*

tvrdenia správcu dane preukazuje úradným záznamom, ktorý však vyhotovoval iba správca dane bez účasti kohokoľvek iného a preto si správca dane môže vyhotoviť kedykoľvek úradný záznam o skutočnosti podľa vlastného uváženia bez možnosti kontroly jeho obsahu a overenia jeho pravdivosti. Správca dane tiež uviedol, že z vyjadrenia svedka O. S. nevyplývalo, že aj pri sporných faktúrach - pre odberateľov K. a H. došlo k dodaniu tovaru dohodnutým spôsobom, ktorý dostatočne v konaní pred súdom vysvetlil sťažovateľ, a teda že sťažovateľ bol priamym dodávateľom konečnému odberateľovi. Sťažovateľ uvádza, že z tejto svedeckej výpovede táto skutočnosť nevyplývala, pretože sa na to správca dane neopýtal svedka O. S. a sťažovateľ nemal túto možnosť, keďže nevedel o termíne svedeckej výpovede tohto svedka. Sťažovateľ tvrdí, že správca dane pochybil, keď mu znemožnil účasť na tejto svedeckej výpovedi svedka O. S. a neoprávnene mu tak odňal zákonné právo v zmysle ust. § 15 ods. 5 písm. e) zák. č. 511/1992 Zb. Už len toto samotné pochybenie správcu dane zakladá dôvod na zrušenie rozhodnutia správcu dane pre jeho nezákonnosť. Sťažovateľ dostatočne vysvetlil podstatu obchodnej dohody medzi ním a dodávateľom R. a existencie tejto dohody potvrdil tiež svedok O. S. Sťažovateľ navrhoval výsluch svedka O. S. pred prvostupňovým súdom, avšak tento návrh súd zamietol. Sťažovateľ dostatočne vysvetlil v konaní pred súdom dôvody, pre ktoré podľa neho odberatelia K. a H. nepotvrdili nákup okien od sťažovateľa a to tým, že všeobecne aj týmto odberateľom bola poskytnutá 5% zľava, ak im okná dodá sťažovateľ a nie R. (keďže sťažovateľ mal od R. 5% zľavu), tento postup potvrdil aj svedok O. S., títo odberatelia uskutočnili objednávku v kancelárii S., kde im O. S. ponúkol, že ak chcú 5% zľavu, tak im okná musí dodať sťažovateľ, čo aj využili. Skutočnosť, že si 7 odberatelia nepamätajú podrobnosti z minulosti o tomto odbere a preto nepotvrdili odber okien od sťažovateľa, avšak iní 33 odberatelia sťažovateľa z rovnakého obdobia, u ktorých správca dane preveroval tiež dodanie okien od sťažovateľa, potvrdili dodanie okien od sťažovateľa, nemôže predsa vyvodiť záver správcu dane, že tieto okná sťažovateľ nepoužil na podnikanie. Podľa ust. § 46 zákona o správnom konaní rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, čo však v tomto prípade splnené rozhodne nebolo. Správca dane sa pri vydaní rozhodnutí dôsledne neriadil ust. § 2 ods. 1 až 3, § 15 ods. 1 a § 29 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. Podľa ust. § 2 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. má správca dane povinnosť prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.“

5. Na základe už uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu a zároveň namietaný rozsudok najvyššieho súdu zrušil.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy „Všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní“.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy „Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.“

10. Podstatná argumentácia sťažovateľa sa koncentruje na námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a na jeho nesúhlas s interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci, na ktoré vytykané pochybenia a nedostatky v skutkových a právnych zisteniach orgánov daňovej správy nereflektovali ani všeobecné súdy svojou prieskumnou činnosťou v správnom súdnictve, v ostatnom ani najvyšší súd napadnutým rozsudkom.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľom uvádzané dôvody v ústavnej sťažnosti sú vo svojej podstate zhodné s odôvodnením podaného odvolania proti rozsudku krajského súdu, a teda k vysloveným námietkam sa vyjadril aj najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Najvyšší súd napadnutý rozsudok odôvodnil takto: „*Senát*

odvolacieho súdu nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že úlohou správcu dane je na základe daňovej kontroly zistiť a objasniť všetky skutočnosti uvedené daňovým subjektom v daňovom priznaní, aby správne určil daňovú povinnosť, ako aj s jeho tvrdením, že pri dokazovaní v daňovom konaní správca dane preukazuje pravdivosť údajov uvedených v daňovom priznaní, dokladov a výpovedí ovplyvňujúcich priebeh daňového konania. Zákonomdarca v právnej norme § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. ustanovuje daňovému subjektu povinnosť preukázať všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Z právnej úpravy ustanovenej v § 29 ods. 8 zákona o správe daní teda vyplýva, že dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky skutočnosti uvedené v daňovom priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov ním vedených, pričom správca dane resp. žalovaný tieto dôkazy len vykonáva.

Vzhľadom na uvedené nebolo povinnosťou daňových orgánov v danom prípade vyhľadávať za daňový subjekt - žalobcu, skutočnosti preukazujúce jeho oprávnenosť na odpočet dane, ale naopak práve povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu bolo správcovi dane resp. žalovanému v odvolacom správnom konaní predložiť relevantné dôkazy, ktorými spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázal, že si odpočet dane zo svojej podnikateľskej činnosti v kontrolovanom zdaňovacom konaní uplatnil oprávnenne.

Odvolací súd dospel k zhodnému názoru ako daňové orgány oboch stupňov a súd prvého stupňa, že pokiaľ si žalobca uplatňoval odpočet dane z predmetných faktúr, bolo jeho povinnosťou spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázať pravdivosť svojich tvrdení, alebo navrhnúť také dôkazy, ktoré by pravdivosť jeho tvrdení preukazovali. V danom prípade žalobca nepredložil a ani nenavrhol dôkazy, z ktorých by jednoznačne vyplýval záver oprávnenosti odpočtu dane z ním predložených faktúr v kontrolovanom zdaňovacom období, majúcich za následok, že žalobca ako daňový subjekt neuniesol dôkazné bremeno na tvrdenie oprávnenosti odpočtu dane z predložených faktúr. Nemožno

považovať za dôvodné tvrdenie žalobcu, že z vykonaných listinných dokladov a svedeckých výpovedí možno vyvodit' záver, že použil tovar - plastové okná, aj prípadoch tých odberateľov (6), ktorí dodanie okien nepotvrdili, pretože ostatní (34) odberatelia skutočnosť, že okná im dodal práve on, potvrdili. Jeho tvrdenie vyvracajú práve výpovede týchto 6 odberateľov (Ing. J. K., D. G., J. C., A. K., M. V.), ktorí jednoznačne vypovedali do zápisnice správca dane pri miestnom zisťovaní, že žalobcu nepoznali, plastové okná s príslušenstvom si u neho neobjednali ani ich od neho neprevzali, za dodanie plastových okien zaplatili na účet podnikateľa R. R. D., alebo v hotovosti v jeho prevádzke v N. a pokiaľ ide o svedka P. K., žalobca nerozporoval jeho výpoveď, že od neho síce prevzal vyúčtovanie za dodávku plastových okien, ale platba bola určená D. R. Vzhľadom na uvedené svedecké výpovede, ako aj k tomu, že žalobca nepredložil žiaden doklad, ktorým by preukázal dodávku tovaru (plastových okien) týmto odberateľom (napr. dodací list), nebolo možné v danom prípade považovať tvrdenia o ústnej dohode medzi žalobcom a D. R. za dôkaz o vykonaní dodávky tovaru následným odberateľom.

Pokiaľ žalobca namietal, že boli porušené jeho práva tým, že správca dane vykonal dôkaz výsluchom svedka O. S. bez jeho účasti, odvolací súd nemohol prihliadnuť na jeho námietku. Uvedený svedok bol vypočutý správcou dane zápisnične dňa 21.8.2009. Žalobca bol s touto výpoveďou oboznámený najneskoršie po doručení protokolu o vykonaní daňovej kontroly, z jeho vyjadrenia k protokolu však nevyplýva, že by svedeckú výpoveď tohto svedka namietal, alebo vzniesol námietky, že výsluch sa uskutočnil v jeho neprítomnosti, čím mu bolo odňaté právo klásť svedkovi otázky. Taktiež žalobca ako daňový subjekt nevzniesol v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane námietku odňatia mu práva byť účastný pri výsluchu uvedeného svedka. Žalobca ani v žalobe nenamietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného alebo postupu mu predchádzajúceho tým, že mu nebola umožnená účasť na pojednávaní, na ktorom bol uvedený svedok vypočutý. Túto námietku žalobca vzniesol až na pojednávaní krajského súdu dňa 14.12.2010.

V zmysle § 250i ods. 1 O.s.p. súd preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu na základe skutkového stavu, ktorý tu bol v dobe jeho vydania, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán v danej veci nemohol posúdiť zákonnosť prvostupňového rozhodnutia v zmysle uvedenej námietky žalobcu, keďže žalobca ju neuplatnil v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Pokiaľ žalobca považoval

rozhodnutie žalovaného za nezákonné z dôvodu vykonania svedeckej výpovede bez jeho prítomnosti, bolo jeho povinnosť tento dôvod nezákonnosti uviesť v žalobe, pretože po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby ustanovenej v § 250b ods. 2 O.s.p. na takýto dôvod, nie je možné prihliadnuť.

Odvolaací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že zamestnanec správca dane vykonávajúci daňovú kontrolu zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje (§ 15 ods. 1 zákona o správe daní) a podľa § 29 ods. 1, 2 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie; správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Odvolaací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa z uvedených dôvodov taktiež nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že skutkový stav bol nesprávne zistený a právne posúdený. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúry, nepostačuje iba predloženie faktúry, ale platiteľ dane musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. K tejto námietke opätovne dáva do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane resp. žalovaný tieto dôkazy len vykonáva.

Vzhľadom na uvedené senát odvolacieho súdu považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé ovplyvniť správnosť a zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.“

11. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane vyslovil, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha

interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

12. Ústavný súd v danej veci predovšetkým skúmal, či výrok a odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu spĺňajú ústavné limity dané základným právom na súdnu a inú právnu ochranu garantovaným predovšetkým čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. V rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, z ktorého vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

13. Namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré zakotvuje právo na prerokovaní vecí bez zbytočných prietáhov a právo účastníka konania byť prítomný pri prejednaní vecí s možnosťou vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, videl sťažovateľ predovšetkým v záveroch napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, osobitne poukazoval na to, že konaním všeobecných súdov mu bola odňatá možnosť byť prítomný pri výsluchu svedka. Iné skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok porušenie označených

ústavných princípov, sťažovateľ v sťažnosti neuviedol. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne zaoberal aj tvrdením sťažovateľa o odňatí jeho práva byť prítomný na výsluchu svedka, pričom kompaktné a v súlade s právnymi predpismi odôvodnil, prečo na túto námietku nemohol prihliadnuť. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené odôvodnenie preto uzatvára, že ani z hľadiska dodržania procesných záruk nemožno hovoriť o porušení sťažovateľom označených základných práv a slobôd.

14. Napokon sťažovateľ namietal i porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Keďže porušenie i tohto základného práva malo rovnako spočívať len v arbitrárnosti záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd s poukazom na konštantnú judikatúru opakovane uvádza, že označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy porušené nebolo a v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva vlastniť majetok (*mutatis mutandis* IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08).

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalšom návrhu sťažovateľa, a to konkrétne o návrhu na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu, ktoré je viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012